

to første år – det første modul – er mere alment, og de sidste to år – altså andet modul – i langt højere grad satses på at gøre de unge mennesker studieegnede i forhold til universiteterne. Det er jo grotesk, når vi hører, at de studerende på universiteterne er nødt til at bruge det første år på at lære en hel del af det, som i virkeligheden burde være lært i gymnasiet. Vi synes, det er grotesk, at man skal starte med at tillære sig en studieegnethed, og at det ikke foregår i gymnasiet.

Derfor tror vi faktisk, det vil være en god investering for samfundet, selv om det umiddelbart vil blive dyrere at lave et 4. gymnasieår, samlet at få et 4-årigt gymnasium delt op på den måde, at man altså kan gå ud til en række mellemuddannelser efter 2 år, men at de, der vil på universitetet, skal bruge 4 år.

Vi er også enige i, at det stadig er nødvendigt at regulere adgangen til universiteterne. Vi ønsker for det første ensartede adgangskriterier for fag, som man kan sammenligne fra institution til institution. Det er vel rimeligt, at man på de forskellige universiteter kan komme ind på de samme uddannelser med de samme kriterier.

Men for det andet ønsker vi selvfølgelig, at universiteterne selv kan stille krav til, hvilken fagkundskab der skal for at begynde at læse et fag.

For det tredje er vi tilhængere af stopprøver – stadig væk – som betyder, at man kan blive vurderet på det, man skal bruge i forhold til et fag, i stedet for en mere generel begrænsning.

Vi vil altså gerne se på det spørgsmål, men mener stadig væk, at vi er nødt til ud fra et samfundsmæssigt synspunkt selvfølgelig at være opmærksom på, hvordan ressourcerne skal bruges.

Når jeg nu har nævnt ordet »studieegnet«, vil jeg gerne benytte lejligheden til at sige, at det for os for det første betyder evnen til at arbejde selvstændigt og for det andet evnen til at gå på tværs. I den sammenhæng er gymnasiet forhåbentlig et skridt på vejen til, at man vil gå mere på tværs. Et kassesystem, som man havde tidligere, er naturligvis ikke en rigtig måde at have som indgangsvinkel til at studere på universiteterne. Hvis man først skal bruge lang tid til at lære at komme ud og blive tværgående, før man kan begynde at studere, er der jo ganske meget spildtid med det.

Vi mener selvfølgelig, at der skal være en god kontakt mellem universiteterne og erhvervslivet. Jeg kan huske fra min første tid i politik i

1970, at et af de fyord, man kunne komme med dengang i studenterpolitik, var, at man skulle have erhvervspræget forskning, eller overhovedet at universiteterne skulle snakke med det dér erhvervsliv, som skulle aftage kandidaterne. Det allerallermest provokerende, man dengang kunne sige, var, at man syntes, aftagerinstitutionerne skulle have en eller anden form for indflydelse på, hvad eksaminerne og studierne skulle indeholde. Så var man dengang sikker på at blive buh'et ud på hvert et godt studentermøde.

De tider er jo dog heldigvis forbi. Det er naturligvis ikke sådan, at erhvervslivet eller andre skal afgøre, hvad der skal foregå på universiteterne, men jeg tror, at alle i dag er enige om, at der må være en eller anden form for sammenhæng mellem det, man skal bruge studierne til bagefter, altså dem, der skal aftage én, og så det indhold, de har. Så det er da i alt fald glædeligt.

Det må så ikke føre os i den modsatte grøft, nemlig den, at man svigter grundforskningen, og derfor mener vi faktisk, at politikken bør være tostrengt, sådan at den på den ene side holder kontakten til verden udenfor og på den anden side holder fast i, at grundforskningen er et utrolig vigtigt element. Jeg mener, at vi er begyndt at få rapporter f.eks. fra Japan om, at erhvervslivet derovre er ved at kikse, fordi grundforskningen er blevet prioriteret ned. De har jo ellers været i front på alle mulige områder, men de har altså ikke kunnet stå distancen, fordi de i deres forskningspolitik har prioriteret forkert. Og det kunne vi jo så godt lære noget af.

Et andet tabu, man måske er nødt til at tage hul på, og som jeg også hørte andre ordførere lige røre ved, er spørgsmålet om, hvorvidt Danmark skal kunne det hele. Er det nu ikke sådan, at man for at holde niveauet er nødt til at få en reel indgang til EU's forskningspolitik, ikke kun ved forskningsprojekter og forskningsprogrammer, og hvad ved jeg, men også sådan, at vi sætter os lidt ud over andegården og siger: Jamen det er da muligt, at man ikke i Odense eller Århus eller København eller Aalborg eller Roskilde, eller hvor det nu er, skal kunne det hele, det kan da godt være, at man, hvis man vil specialisere sig i noget specielt, er nødt til at rejse til Milano eller Madrid eller til London og blive uddannet i det. Jeg tror, vi er nødt til at foretage en mere international prioritering i det fællesskab, som vi er medlem af. Det ved jeg da godt i nogle af vore centre herhjemme vil blive negativt modtaget, for det ser pænt ud at kunne det hele,